

[Valdemar Thomsen.]

gjort 2 Aar i Træk fra Regeringens og Tjenestemændenes Side, og som nu det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen her var inde paa, at beklage det vide Interval, der er mellem Udgiftstallene 2 427 og 2 842 Kr. Reglerne kunde jo udmærket ændres saaledes, at Afstandene i Skalaen blev ens, men det vilde naturligvis have medført, at Reguleringstillægget var steget mindre til at begynde med, og det vilde endvidere betyde, at de Tillæg, der efter Loven er gældende for Øjeblikket, forudsat at Leveomkostningerne igen falder, skulde ned-sættes, før Udgiftstallet 2 427 var naaet. For mig at se er der altsaa overhovedet ingen Motivering for de ekstraordinære Tillæg, som Regeringen og Tjenestemændenes Organisationer er enedes om, men det er ikke det mest graverende ved Historien. Det rent ud sagt urimelige og forargelige i dette Forhold er, at Tjenestemænd og ligestillede Gang paa Gang faar Lønforhøjelse i Tider, hvor store Dele af Befolkningen lever paa et Niveau, der slet ikke taaler nogen Sammenligning med det, som fastlønnede har naaet. Det bedste Bevis i saa Henseende har vi deri, at Hundreder af Ansøgere melder sig, saa snart der er en nok saa beskeden fast Stilling ledig. Hvis Forholdet havde været det, at der var Vanskeligheder ved at faa Stillinger og Pladser besat, ja, saa vilde der være Mening i at foretage en ekstraordinær Lønforhøjelse, men som Stillingen er i Øjeblikket, kan en Foranstaltning som den, der her er truffet Aftale om, kun virke som en Udfordring til de 160 000 arbejdsløse og de Tusinder og atter Tusinder af Landbohjem, der kæmper en fortvivlet Kamp for overhovedet at eksistere.

Naar vi gaar imod Forslaget, maa det ikke opfattes som Smaalighed. Vi skulde ikke have det bitterste at indvende mod en saadan Lønforhøjelse, forudsat — men det maa ogsaa være en bestemt Forudsætning —, at Landbruget og alle, som er afhængige af Landbrugets Købekraft, fik Mulighed for at betale enhver sit og Mulighed for at føre en nogenlunde økonomisk sorgløs Tilværelse. Det kan vel ikke siges at være ubillige Krav, naar man betænker, at det i det væsentlige er Landbrugets Eksport, der er afgørende for Befolkningens og dermed ogsaa for Tjenestemændenes hele Levestandard. Det er altsaa ikke Karrighed eller Misundelse, der er afgørende for min Gruppes Stilling til det foreliggende Forslag, og det er jo saadan set ikke noget stort finansielt Spørgsmaal, men det er for os et Principspørgsmaal af overmaade stor

Betydning. Det er en „Lad-rulle-Politik“, der uvægerlig vil medføre — hvilket for øvrigt saa udmærket blev fremhævet af Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen —, at Omkostningsniveauet vil stige. Her er naturligvis rent formelt kun Tale om Statstjenestemænd, men der er jo ingen, der er i Tvivl om, at Konsekvensen bliver Lønforhøjelse ogsaa i kommunale og andre Virksomheder. Det medfører stigende Varepriser, Svikmøllen gaar! Det er maaske underordnet for dem, for hvem noget saadant kun betyder et Regnestykke, og som maaske i Tilgift faar en Ekstraprofit, men skæbnesvanger er en saadan økonomisk Politik for Landbruget og for de frie Erhverv, som de forøgede Udgifter — det kender vi af Erfaring — kan overvæltet paa. Gennem denne Lønforhøjelse bliver Fordelingen af Byrder og Goder i Samfundet endnu mere urimelig; end den er i Forvejen. Landbruget arbejder med Underskud og lever i økonomisk Usikkerhed paa saa at sige alle Omraader, men alligevel underer man sig ikke for at give højere Løn til Mennesker, der i Forvejen har en 12 000—13 000 Kr. i Indtægt og Udsigt til en Pension paa 7 000—8 000—9 000 Kr. Den Ulighed, der bestaar, naar det drejer sig om Løn i Forhold til samfundsnyttig Indsats, vil blive mere udpræget, naar Forslaget er blevet ophøjet til Lov, og derfor vil min Gruppe stemme imod. Og der er saa meget mere Grund til det, som de øgede Byrder, der her er Tale om, væltes over paa den Del af Befolkningen, der i Forvejen er daarligst stillet.

Alfred Jensen: Jeg vil i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen udtale min Anerkendelse af, at den højt-ærede Finansminister har taget vel imod Tjenestemændenes Forhandlere. Tjenestemændene har nemlig moralsk Krav paa at faa det Tillæg, der her foreslaas ydet dem, ja, de har moralsk Krav paa mere end det. Vor Ordfører gjorde allerede sidste Aar opmærksom paa, at Tjenestemændene dengang havde moralsk Krav paa at faa mere end 1 Reguleringstillæg, idet de burde have Erstatning for det, de har maattet give Afkald paa i Aarene siden 1931. Det var nemlig en Urimelighed, at man indførte dette Interval i Lønningsloven; det var, som bekendt, Hr. Madsen-Mygdal, der fik det indført, og derfor bærer det ogsaa populært Navnet Mygdal-Hullet. Tjenestemændene har Gang paa Gang udtalt deres Utilfredshed med dette Hul i Loven, og enhver kan se, at det er en Uretfærdighed, der her er